

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 07, 2018

Nummer 7, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:380](#) 06-02-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:491](#) 06-02-2018

werkgever/werknemer

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1210](#) 06-02-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1182](#) 06-02-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1248](#) 23-01-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:372](#) 16-01-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2016:5227](#) 22-11-2016

werkgever/werknemer

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:1464](#) 14-02-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:763](#) 14-02-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:874](#) 14-02-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:1402](#) 12-02-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:369](#) 06-02-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:774](#) 01-02-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:165](#) 16-01-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:9799](#) 27-12-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6807](#) 27-12-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:16290](#) 24-05-2017

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:11535](#) 21-07-2016

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Amsterdam](#) 22-01-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Midden-Nederland](#) 07-02-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

***Niet-ontvankelijkheid oud-werknemers en Stichting Gedupeerden
Gevaarlijke Stoffen POMS in procedure tegen de Staat inzake
gezondheidsklachten na werken met chroomhoudende verf.
Bestuursrechtelijke rechtsgang is met voldoende waarborgen omkleed
en dient daarom te worden benut.***

Vier oud-medewerkers van Defensie hebben in deze procedure om een verklaring voor recht verzocht dat de Nederlandse Staat onrechtmatig heeft gehandeld. De oud-medewerkers waren werkzaam op zogeheten 'Prepositioned Organizational Material Storage sites' (hierna: POMS-sites). De werkzaamheden op de POMS-sites bestonden in hoofdzaak uit het ontvangen, inspecteren, opslaan, onderhouden en uitgeven van militair materiaal. Dit materieel werd na ontvangst geïnspecteerd en zo nodig gereinigd en gerepareerd. Vervolgens werd het gepreserveerd en opgeslagen in loodsen. Op de POMS-sites is onder meer met chroomhoudende verf en met *Chemical Agent Resistant Coating* (hierna: CARC) gewerkt. CARC maakt het mogelijk militair materieel na een chemische besmetting te reinigen zonder dat de verf wordt aangetast. Voor zover bekend is CARC niet chroomhoudend. Onbeschermde blootstelling aan chroomhoudende verf en CARC met chroomhoudende grondlaag kan gezondheidsrisico's opleveren. Chroom-6-verbindingen die in het lichaam terechtkomen, worden omgezet in chroom-3-verbindingen. Omzetting van een chroom-6-verbinding in een chroom-3-verbinding buiten een cel is niet schadelijk voor de gezondheid, vindt omzetting daarentegen in een cel plaats dan kan schade aan die cel ontstaan.

In 2013 zijn verschillende meldingen bij de Staat binnengekomen over door oud-medewerkers ondervonden gezondheidsklachten, mogelijk veroorzaakt door het werken met de chroomverf en CARC. Naar aanleiding van deze meldingen heeft de minister van Defensie een onderzoek ingesteld naar het gebruik van chroomhoudende verf en CARC binnen Defensie en de mogelijke gezondheidsrisico's die dat met zich brengt. Dit onderzoek wordt gecoördineerd door het RIVM. In afwachting van de onderzoeksresultaten van het RIVM heeft de minister voor schrijnende gevallen een coulanceregeling getroffen, inhoudende dat bij een 'voorstelbare relatie' tussen de werkzaamheden met chroom-6 en de aandoening waaraan de Defensiemedewerker lijdt, een tegemoetkoming wordt uitgekeerd.

Eiser 2, 3 en 4 hebben op basis van de coulanceregeling een vergoeding ontvangen. Eisers hebben in 2014 de Staat aansprakelijk gesteld voor de geleden en nog te lijden schade. Op 4 maart 2016 is bij notariële akte de Stichting Gedupeerden Gevaarlijke Stoffen NL POMS Z.N. (hierna: de Stichting) opgericht. In september 2016 heeft de Stichting het ministerie van Defensie aansprakelijk gesteld. De Stichting c.s. vorderen in deze procedure een verklaring voor recht dat de Nederlandse Staat ten aanzien van eenieder van de werknemers en/of tewerkgestelden en/of ambtenaren en/of zelfstandig werkzame personen die minimaal in delen of aaneengesloten voor drie maanden werkzaam is geweest in een van de NL-POMS-sites onrechtmatig heeft gehandeld. Voorts wordt een verklaring voor recht gevorderd dat de omkeerregeling van toepassing is op een bepaalde groep werknemers (zie r.o. 3.1). De Stichting c.s. leggen aan hun vorderingen ten grondslag dat de Staat heeft nagelaten de op de POMS-sites werkzame personen in te lichten over de blootstelling aan chroom-6 en andere gevaarlijke stoffen, terwijl de Staat sinds 1985 weet had van het gevaar dat werken met chroom-6 met zich brengt.

De rechtbank overweegt dat vaststaat dat eisers ten tijde van de gestelde schadeveroorzakende gebeurtenissen allen als ambtenaar in dienst waren van de Staat. Dit betekent dat voor eisers een met voldoende waarborgen omklede bestuursrechtelijke rechtsgang openstaat. In het *Groningen/Raatgever*-arrest is een uitzondering op de formele rechtskracht van de bestuursrechter aanvaard voor zover het gaat om zuivere schadebesluiten waarbij de onrechtmatigheid van het besluit van het bestuursorgaan vaststaat. Het zuiver schadebesluit heeft dan ook alleen betrekking op het al dan niet toekennen en de omvang van de schadevergoeding, en niet op de aansprakelijkheid van het bestuursorgaan. Indien de onrechtmatigheid van het besluit niet vaststaat, dan is het aan de bestuursrechter over de (on)rechtmatigheid te oordelen: de weg naar de burgerlijk rechter kan dan (vooralsnog) niet worden ingeslagen. Eisers worden daarom niet-ontvankelijk verklaard in hun vorderingen. Ook de Stichting kan volgens de rechtbank niet in haar vorderingen worden ontvangen. Voor het antwoord op de vraag of de Stichting gebruik kan maken van de privaatrechtelijke rechtsgang, is van doorslaggevend belang welke belangen de Stichting vertegenwoordigt. Nu de Stichting nadrukkelijk heeft bepleit voor de belangen van ambtenaren op te komen, en het aan de bestuursrechter is zich te buigen over vorderingen voortvloeiende uit een overheid-ambtenarenrelatie, dienen deze vorderingen aan de bestuursrechter te worden voorgelegd. Bundeling van belangen door een rechtspersoon leidt er immers niet toe dat voor die rechtspersoon de weg naar de burgerlijke rechter komt open te staan (zie het arrest *Staat/Vreemdelingenorganisaties*, ECLI:NL:HR:2010:BM2314).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:1464

Zaaknummer: C/03/228826 / HA ZA 16/700

Rechters: I.M. Etman, F.J.F. Gerard en K.J.H. Hoofs

Advocaten: R.M.W.H. Bedaux en K. Teuben

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Ongeval waarbij een gemotoriseerde en een ongemotoriseerde verkeersdeelnemer zijn betrokken. Beroep op overmacht in het kader van artikel 185 WVW toegewezen.

Op paaszondag reed gedaagde met zijn echtgenote in zijn auto op de openbare weg, waar hij een onoverzichtelijke bocht naar links naderde. Op datzelfde moment naderden eiseres en haar echtgenoot al fietsend dezelfde bocht, vanuit de tegenovergestelde richting. Toen eiseres de auto van gedaagde zag, heeft zij geremd en haar stuur naar rechts gedraaid. Hierdoor is zij van haar fiets gevallen en op het asfalt terechtgekomen, naast de auto van gedaagde. Eiseres heeft aan haar val een gebroken pols overgehouden en ook haar onderbeen is op twee plaatsen gebroken. Zij is gedeeltelijk arbeidsongeschikt verklaard en stelt aan een posttraumatisch stresssyndroom te lijden als gevolg van het ongeval.

Eiseres verzoekt om een verklaring voor recht dat gedaagde (en zijn zorgverzekeraar, hoofdelijk) verplicht is de schade van eiseres te vergoeden.

De rechtbank stelt vast dat, hoewel er tussen eiseres en gedaagde geen aanrijding heeft plaatsgevonden, de auto van gedaagde wel 'betrokken' is geweest bij een verkeersongeval en dat daarom artikel 185 WVW van toepassing is. Dit leidt ertoe dat gedaagde als uitgangspunt aansprakelijk is, tenzij hij aannemelijk maakt dat er sprake is van overmacht, waar gedaagde zich op beroept. Volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad kan een beroep op overmacht als bedoeld in artikel 185 WVW alleen slagen indien gedaagde ten aanzien van de wijze waarop hij aan het verkeer heeft deelgenomen rechtens geen enkel verwijt kan worden gemaakt. Daarbij moet hij ook rekening houden met eventuele fouten van andere weggebruikers, daaronder begrepen het slachtoffer zelf. Op verzoek van gedaagde zijn hijzelf, zijn echtgenote, eiseres en haar echtgenoot als getuigen gehoord. Op grond van de schriftelijke stukken, de getuigenverklaringen en de eigen waarneming tijdens de descende komt de rechtbank tot de conclusie dat gedaagde ongeveer 15 km/uur reed op een openbare weg, waar een maximumsnelheid van 50 km/uur te gelden had. De fietsers reden minstens zo snel, mogelijk zelfs 20 of 25 km/uur. De rechtbank overweegt dat, om te bepalen of gedaagde rechtens iets valt te verwijten, gekeken moet worden in hoeverre hij de fietsers heeft kunnen

zien aankomen en oordeelt dat dit niet het geval kan zijn geweest in verband met de onoverzichtelijkheid van de bocht. Daarnaast acht de rechtbank relevant met welke snelheid gedaagde de bocht naderde en of hij rekening hield met tegemoetkomend verkeer. Gedaagde reed beduidend langzamer dan de maximumsnelheid van 50 km/uur en heeft volgens de rechtbank zodoende zijn snelheid voldoende teruggebracht om voorzichtig de bocht te kunnen nemen en rekening te houden met onverwachte manoeuvres door ander verkeer. De belangrijkste vraag acht de rechtbank op welk deel van de weg gedaagde heeft gereden. Nu eiseres na haar val op het asfalt terecht is gekomen, tussen de auto en de berm, neemt de rechtbank aan dat er voldoende ruimte was voor eiseres om langs de auto te fietsen. De rechtbank concludeert dat gedaagde in deze zaak rechtens geen verwijt valt te maken. Gedaagde heeft niet anders kunnen handelen dan hij heeft gedaan om het ongeval te voorkomen. Zijn beroep op overmacht wordt gehonoreerd en de vordering wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:874

Zaaknummer: C/15/255030

Rechters: L.J. Saarloos

Advocaten: T. Teke en H.A. Kragt

Wetsartikelen: 185 WVV

RECHTSPRAAK

Publicaties in De Telegraaf en Metro zijn onrechtmatig jegens advocaat. TMG als uitgeefster van De Telegraaf en Metro veroordeeld tot rectificatie. TMG en journalist veroordeeld tot betaling van immateriële schadevergoeding van € 10.000 en materiële schadevergoeding nader op te maken bij staat.

Eiser is hoogleraar strafrecht en advocaat te Amsterdam. Eiser heeft in mei 2016 de verdediging van cliënt X neergelegd, in een zaak waarin cliënt X verdacht wordt van het geven van opdracht om liquidaties uit te voeren. Gedaagde 1, TMG, is uitgeefster (zowel online als offline) van dagbladen *De Telegraaf* en *Metro*. Gedaagde 2 is misdaadverslaggever en schrijft onder andere, voor *De Telegraaf* en *Metro*. Gedaagde 3 is hoofdredacteur van *De Telegraaf*. Gedurende de periode waarin eiser cliënt X verdedigde zijn verschillende artikelen over hem in *De Telegraaf* en in *Metro* verschenen. Voor de, vaak paginavullende, artikelen werden krantenkoppen gebruikt als 'Justitie woest op [eiser] "Postbode van Penoze"' en 'Advocaat is zelf ook vaak de duivel'. Eiser werd in deze artikelen 'de boodschappenvrouwen van cliënt X' genoemd.

Eiser verzoekt om een verklaring voor recht dat de publicaties onrechtmatig zijn jegens hem, dat *De Telegraaf* en *Metro* rectificaties moeten publiceren en deze kranten de publicaties uit hun online-archieven moeten verwijderen. Ook vordert eiser van gedaagden een immateriële schadevergoeding van € 10.000, althans een zodanig bedrag als de rechtbank juist acht.

De rechtbank overweegt dat in deze zaak het grondrecht van vrijheid van meningsuiting (artikel 10 lid 1 EVRM) van belang is. Daartegenover staat het belang van eiser bij bescherming van zijn eer en goede naam en de door artikel 8 EVRM beschermde rechten ten aanzien van zijn persoonlijke levenssfeer. Toewijzing van deze vorderingen zou een beperking inhouden van het grondrecht van gedaagden. Dit is slechts mogelijk indien dit bij de wet is voorzien en noodzakelijk is in een democratische samenleving (artikel 10 lid 2 EVRM). Van een beperking die bij wet is voorzien, is sprake wanneer de uitlatingen van gedaagden onrechtmatig worden geacht op grond van artikel 6:162 BW. Bij de beantwoording van de vraag welk grondrecht in casu zwaarder weegt, moeten de wederzijdse belangen worden afgewogen, met inachtneming

van alle omstandigheden van het geval. Van belang is of de als feitelijk gepresenteerde verdenkingen en beschuldigingen in de publicaties juist zijn en, zo niet, of het desbetreffende persmedium en de journalist ten tijde van de publicatie redelijkerwijs konden menen dat dit het geval was. Bij opiniërende publicaties heeft te gelden dat de rechtmatigheid daarvan wordt beoordeeld aan de hand van (a) de aard van de gepubliceerde verdenkingen, (b) de ernst van de daarvan te verwachten gevolgen voor betrokkene, (c) de mate waarin ten tijde van de publicatie de daarin geuite verdenkingen steun vonden in het toen beschikbare feitenmateriaal, (d) de ernst van de misstand die de publicaties aan de kaak beoogden te stellen, (e) de inkleding van de verdenkingen en (f) de vraag of betrokkene (tot op zekere hoogte) een *public figure* is. Volgens de rechtbank moet bij deze afweging echter niet uit het oog worden verloren dat de pers een bijzondere positie heeft, gezien haar informerende taak in de democratische samenleving. De vrijheid van het persmedium gaat echter gepaard met verantwoordelijkheid. Naarmate een publicatie ernstigere gevolgen voor de betrokkene kan hebben, moeten hogere eisen worden gesteld aan de zorgvuldigheid waarmee de publicatie tot stand komt, aan het daarvoor te verrichten feitenonderzoek, aan naleving van het beginsel van hoor en wederhoor en aan de formulering van de eventuele beschuldigingen in deze publicatie. Hier komt nog bij dat de bijzondere positie van een advocaat in de rechtspleging tot extra zorgvuldigheid noopt bij het uiten van verdenkingen tegen hem. Ten slotte geldt ook dat hogere eisen aan de publicatie gesteld moeten worden wanneer ter onderbouwing van een publicatie die voor betrokkene voorzienbaar nadelige gevolgen heeft, gebruik wordt gemaakt van anonieme en afgeschermd bronnen.

De rechtbank loopt de door eiser onrechtmatig geachte publicaties afzonderlijk af. De rechtbank overweegt dat de publicaties beschuldigingen van feitelijke aard inhouden die onjuist en misleidend zijn. Met betrekking tot de opiniërende publicaties overweegt de rechtbank dat van belang is dat de aard van de verdenkingen publicatie zonder meer rechtvaardigde, indien daarvoor voldoende grond bestond. De rechtbank oordeelt dat aan deze laatste voorwaarde niet is voldaan. De rechtbank concludeert dat de publicaties onrechtmatig zijn tegenover eiser, zodat het grondrecht van gedaagden (TMG en journalisten) op vrijheid van meningsuiting, minder zwaar weegt dan het belang van eiser bij bescherming van zijn eer en goede naam. De rechtbank verklaart voor recht dat TMG en gedaagde 2 onrechtmatig jegens eiser hebben gehandeld met enkele van hun publicaties, door beschuldigingen te uiten dat eiser 'postbode van penoze' zou zijn, dat 'Justitie woest op eiser' zou zijn en dat eiser zich 'als boodschappenjongen laat misbruiken' door cliënt X. Voor zover de vordering gericht is tegen gedaagde 3, wordt deze afgewezen, nu een hoofdredacteur niet zonder meer persoonlijk, noch kwalitatief aansprakelijk is voor elke onrechtmatige publicatie die in zijn krant verschijnt. De rechtbank veroordeelt TMG als uitgeefster tot rectificatie. Tevens veroordeelt de rechtbank TMG en gedaagde 2 hoofdelijk om aan eiser € 10.000 aan immateriële

schadevergoeding te betalen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:763

Zaaknummer: C/13/626262

Rechters: F.B. Bakels

Advocaten: M.Ch. Kaaks en R.S. Le Poole

Wetsartikelen: 6:162 BW, 8 EVRM en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Allianz ontkent aansprakelijkheid na kop-staartbotsing. Niet mogelijk in dit deelgeschil vast te stellen van welke feiten in rechte moet worden uitgegaan. Verklaringen van betrokkenen en getuigen lopen te ver uiteen. Verzoek verklaring voor recht dat Allianz aansprakelijk is voor de door verzoeker geleden en te lijden schade kan dan ook niet worden toegewezen. Verzoek dat Allianz de fraudevermelding uit haar registratie moet verwijderen wel toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:1402

Zaaknummer: C/09/540470 / HA RK 17-478

Rechters: S.J. Hoekstra

Advocaten: A.H.H. Fuchs en R.H.J. Wildenburg

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Afwijzing verzoek tot vergoeding van het verlies aan verdienvermogen van slachtoffer van verkeersongeval. Symptoomvaliditeitstests indiceren dat verzoekster niet altijd naar kunnen heeft gepresteerd, waardoor testresultaten van niet alle expertises volledig betrouwbaar zijn. Daarnaast onvoldoende informatie over de ernst van de beperkingen en over de vraag of verzoekster in het geheel geen loonvormende arbeid kan verrichten.

Met dank aan Stichting PIV voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-02-2018

Zaaknummer: C/16/447446 / HA RK 17-227

RECHTSPRAAK

Opstal (horecagelegenheid) voldoet door aanwezigheid van muurtje niet aan de eisen die daaraan in de gegeven omstandigheden mogen worden gesteld. Exploitant horecagelegenheid aansprakelijk jegens over muurtje gevallen feestganger.

Op een avond is appellant te gast bij een bierfeest met disco, georganiseerd door en bij verweerder, exploitant van de horecagelegenheid Beer Exploitatie Winsum B.V. (hierna: Beer). Appellant is tijdens het feest gevallen over een muurtje, dat zich in de horecagelegenheid bevond om de barruimte van de kegelbanen te scheiden. Appellant heeft als gevolg van dit ongeval een breuk in zijn rechterschouder opgelopen en vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat Beer aansprakelijk is voor de door hem geleden en nog te lijden schade. Volgens hem voldoet de feestzaal niet aan de eisen die men daaraan redelijkerwijs mag stellen.

Het hof acht, in tegenstelling tot de rechtbank, bewezen dat appellant over het muurtje is gevallen. Het hof overweegt dat artikel 6:174 BW hier van toepassing is. Nu tussen partijen niet ter discussie staat dat het muurtje deel uitmaakt van een opstal, waarvan Beer de bezitter dan wel de gebruiker is, gaat het om de vraag of de opstal voldeed aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen (dus: of deze gebrekkig is), en daardoor gevaar voor personen of zaken is ontstaan. Het hof beantwoordt deze vraag aan de hand van de maatstaf die de Hoge Raad heeft gegeven in het *Wilnis*-arrest. Het hof stelt allereerst vast dat het muurtje zich bevindt in een voor het publiek toegankelijk gebouw, een horecagelegenheid; in deze ruimte kan het druk zijn. De mensen die in de nabijheid van het muurtje zijn, zullen vaak aan het dansen zijn en veelal alcoholische drank hebben genuttigd. De combinatie van alcoholgebruik en feeststemming is niet bevorderlijk voor de oplettendheid. Het muurtje valt, gelet op de kleur (donker) en de hoogte (55 cm) niet op, zeker niet wanneer het druk is. Het hof concludeert dat de aanwezigheid van een muurtje op deze hoogte en op deze plaats, in een zaal die gebruikt wordt als danszaal, een gevaarlijke situatie in het leven roept, namelijk dat een feestganger het muurtje niet ziet en erover valt. Dat gevaar kon, naar het oordeel van het hof, gemakkelijk worden verhinderd door het treffen van veiligheidsmaatregelen. Het hof noemt als voorbeeld dat op het muurtje duidelijk zichtbare

obstakels, zoals hoge planten, geplaatst hadden kunnen worden. Zo zou het muurtje beter opvallen en zouden mensen er eerder omheen lopen. Nu deze veiligheidsmaatregelen niet zijn getroffen, is volgens het hof vanwege de aanwezigheid van het muurtje sprake van een gebrekkige opstal. Er is geen sprake van eigen schuld van appellant. Het hof verklaart voor recht dat Beer aansprakelijk is voor alle schade die appellant heeft geleden als gevolg van het ongeval.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1182

Zaaknummer: 200.191.802/01

Rechters: H. de Hek, M.M.A. Wind en J. Smit

Advocaten: M. Schuring en J.V. van Ophem

Wetsartikelen: 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting, poging tot verkrachting en poging tot zware mishandeling. Slachtoffers van de verkrachting voegen zich als benadeelde partij in het strafproces. De rechtbank wijst vorderingen tot immateriële schade geheel toe (€ 10.000 voor slachtoffer 2, € 15.000 voor slachtoffer 3). Verschil wordt veroorzaakt doordat slachtoffer 3 sinds de verkrachting lijdt aan PTSS met depressieve klachten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:380

Zaaknummer: 23-00082-16

Rechters: W.M.C. Tilleman, F.M.D. Aardema en M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 242 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Vordering moeder tot vergoeding van immateriële schade na overlijden uit huis geplaatst kind. Vordering strekt in feite tot vergoeding van affectieschade en vindt geen steun in het recht. Geen belang bij bespreking van de grief tegen het oordeel van de rechtbank over het causaal verband.

De zoon (B) van appellante is op jonge leeftijd uit huis geplaatst. Hij kwam te wonen bij de Stichting. Tijdens zijn verblijf bij de Stichting was B lid van een voetbalvereniging. Tijdens een voetbaltraining in 2012 heeft B een hartstilstand gekregen, waaraan hij is overleden. Appellante stelt de Stichting aansprakelijk voor de immateriële schade (€ 10.000 in hoofdsom) die zij lijdt als gevolg van het verlies van B, stellende dat haar zoon aan een aangeboren hartafwijking leed en dat de Stichting daar onvoldoende rekening mee heeft gehouden. In eerste aanleg heeft de kantonrechter de vordering van appellante afgewezen, omdat deze vordering in feite neerkomt op een vergoeding van affectieschade. Gelet op het huidige wettelijk systeem komt affectieschade niet voor vergoeding in aanmerking. Bovendien oordeelde de kantonrechter dat het bestaan van een causaal verband door appellante onvoldoende was onderbouwd. Enkel tegen dit laatste oordeel van de kantonrechter dient appellante grieven in bij het hof. Volgens het hof kan het oordeel van de kantonrechter dat het bestaande wettelijk systeem geen grond biedt voor de vordering van appellante, de afwijzing van deze vordering zelfstandig dragen. De grieven die zijn ingediend tegen het (ten overvloede) door de kantonrechter gegeven oordeel over het causaal verband, falen volgens het hof dan ook bij gebrek aan belang. Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1210

Zaaknummer: 200.207.417/01

Rechters: H. de Hek, M.M.A. Wind en I.F. Clement

Advocaten: M.M. Dezfouli en P. Oskam

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting, vrijheidsberoving, mishandeling en bedreiging van ex-vriendin. Toewijzing van de civiele vordering tot een bedrag van € 20.021,14, waarvan € 3.000 ter vergoeding van immateriële schade. Ernstige inbreuk op lichamelijke integriteit.

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor de verkrachting, vrijheidsberoving, mishandeling en bedreiging van zijn ex-vriendin. Het slachtoffer heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding, bestaande uit € 24.017,19 ter vergoeding van materiële schade en € 7.700 ter vergoeding van immateriële schade. De rechtbank oordeelt dat voldoende aannemelijk is geworden dat het slachtoffer als rechtstreeks gevolg van het bewezenverklaarde materiële en immateriële schade heeft geleden. De door de rechtbank toegewezen materiële schadeposten zijn: studievertraging en -kosten, herstellkosten voor de haarextensions van het slachtoffer, vervanging van persoonlijke spullen die verdachte het slachtoffer heeft afgenomen alsmede contanten die hij van haar heeft afgenomen en (gedeeltelijk) therapie- en reiskosten. Met betrekking tot de immateriële schade overweegt de rechtbank dat aan de benadeelde partij schadevergoeding toekomt wegens aantasting van de persoon, nu verdachte met het bewezenverklaarde een ernstige inbreuk heeft gemaakt op de lichamelijke integriteit van zijn ex-vriendin. Gelet op de intensiteit, de duur en de omvang van de inbreuk acht de rechtbank aannemelijk geworden dat de benadeelde partij immateriële schade heeft geleden tot een bedrag van € 3.000. De rechtbank wijst de vordering in zoverre toe en verklaart deze voor het overige niet-ontvankelijk.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:369

Zaaknummer: 18/930218-17

Rechters: H.H.A. Fransen, E. Läkamp en E.C.M. Wolfert

Advocaten: Y. van Maarwijck

Wetsartikelen: 242 Sr, 282 Sr, 285 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

werkgever/werknemer

Is werkgever aansprakelijk voor schade van werknemer bij wie maligne mesotheliom (ontstaan door asbest) is geconstateerd? Hoewel in eerste aanleg bewijslevering en getuigenverhoren hebben plaatsgevonden over blootstelling aan asbest, wil het hof getuigen nader horen. Aanhouding.

Feiten

Werknemer is van 2 juni 1984 tot 6 september 2008 in loondienst werkzaam geweest als bakker bij (de rechtsvoorganger van) Bakkersland. Op 7 december 2009 is bij werknemer de asbestziekte maligne mesotheliom in de vorm van longvlieskanker vastgesteld. De oorzaak van de ziekte is blootstelling aan asbest. Bij brief van 2 januari 2010 heeft werknemer Bakkersland aansprakelijk gesteld voor geleden en te lijden schade als gevolg van zijn ziekte. Bij brief van 29 september 2010 heeft de gemachtigde van Bakkerstand aan het Instituut medegedeeld dat werknemer noch tijdens het werken met noch tijdens de demontage van ovens op enigerlei wijze in aanraking is gekomen met asbest en zij daarom niet aansprakelijk kan worden gehouden voor de gevolgen van de ziekte maligne mesotheliom bij werknemer. In januari 2011 heeft het Instituut de bemiddeling afgerond omdat de asbestblootstelling (volgens haar) vooralsnog onvoldoende vaststaat dan wel omdat Bakkersland gemotiveerd betwist dat asbestblootstelling tijdens het dienstverband bij Bakkerstand heeft plaatsgevonden. Op 2 april 2013 heeft op verzoek van werknemer een voorlopig getuigenverhoor plaatsgevonden bij de Rechtbank Zeeland-West-Brabant. De kantonrechter heeft bij tussenvonnis van 9 april 2014 een comparitie van partijen gelast. Vervolgens heeft de kantonrechter bij tussenvonnis van 13 augustus 2014 werknemer toegelaten te bewijzen dat er in de koorden van de kijkluikjes van de oven bij Bakkersland (hierna: de oven) asbest zat en dat hij tijdens zijn dienstverband bij Bakkersland aan die asbest is blootgesteld. Bij het bestreden tussenvonnis van 20 april 2016 heeft de kantonrechter werknemer geslaagd geacht in zijn bewijslevering. Bakkersland heeft haar stelling dat zij heeft voldaan aan haar zorgplicht onvoldoende onderbouwd. De slotsom is dan ook dat Bakkersland aansprakelijk is voor de schade die werknemer als gevolg van zijn ziekte maligne mesotheliom heeft geleden, aldus

de kantonrechter. Bakkersland heeft samengevat vernietiging gevorderd van het tussenvonniss en te bepalen dat zij niet aansprakelijk is.

Oordeel

Haar primaire bezwaar houdt in dat de kantonrechter ten onrechte als vaststaand heeft aangenomen dat er afdichtingskoorden aanwezig waren op de luikjes van de oven. Het hof stelt het volgende voorop. Tijdens de op 12 januari 2017 bij het hof gehouden comparitie heeft werknemer desgevraagd op een foto van een kijkluik met pen aangegeven waar het afdichtingskoord zich volgens hem bevond. Gelet hierop en op de overige stellingen van werknemer is naar het oordeel van het hof het uitgangspunt dat op het vaste deel van het kijkluik (en niet op de beweegbare klep) volgens werknemer een afdichtingskoord was aangebracht. Tegenover verklaringen van getuigen die zelf met de oven hebben gewerkt c.q. de oven in bedrijf hebben gezien, ondersteund door verklaringen van getuigen die aan vergelijkbare ovens onderzoek hebben gedaan, staan dus verklaringen van getuigen die de oven niet zelf hebben gezien, althans niet meer uit eigen waarneming van die oven putten, maar waarbij de verklaringen een nader gewicht krijgen door foto's en tekeningen. Verder speelt een rol dat werknemer partijgetuige in de zin van artikel 164 lid 2 Rv is en dat hij en de andere getuigen hebben moeten verklaren omtrent hetgeen zij vóór 1993, dus ruim twintig jaar eerder, hebben waargenomen. Anderzijds moet evenmin uit het oog worden verloren dat getuige 5 werkzaam is bij de producent van de oven en in dat kader evenmin als geheel onafhankelijke getuige kan worden beschouwd. Bij deze stand van zaken acht het hof zich nog onvoldoende voorgelicht om een oordeel omtrent de bestreden bewijswaardering te kunnen geven. Gelet op de omvangrijke wederzijdse belangen en ook op het aanbod van werknemer om getuige 7 als getuige te horen wenst het hof zowel getuige 7 als, nader, getuige 5 te horen en gelast het aansluitend een meervoudige comparitie. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 06-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:491

Zaaknummer: 200.200.077_01

Rechters: C.E.L.M. der Smeenk-van Weijden, J.M. Brandenburg en M.A. Wabeke

Advocaten: P.J. Klein Gunnewiek en J.A.H. Matthijssen

Wetsartikelen: 6:107 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Afwijzing verzoek om verklaring voor recht dat verweerder onrechtmatig heeft gehandeld door onderhands een uit de tuin rollende tennisbal terug de tuin in te gooien, waardoor verzoeker werd geraakt en aan één oog blind is geworden. Tevens afwijzing gevorderde voorschot op geleden immateriële schade. De waarschijnlijkheid van het ongeval is niet zo groot dat verweerder zich had moeten onthouden van het onderhands teruggooien van de tennisbal.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 01-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:774

Zaaknummer: C/15/259342 HA RK 17-88

Rechters: A.H. Schotman

Advocaten: A. van der Weijden en W.S. Oostveen-Kouwenhoven

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Vader ontevreden over uitvoering van de ondertoezichtstelling door Leger des Heils Jeugdzorg en Reclassering (LJenR). Afwijzing vordering tot vergoeding van materiële en immateriële schade (€ 16.000) die vader heeft geleden als gevolg van lange periode zonder contact met kinderen. Geen sprake van onrechtmatig handelen van LJenR. Gehandeld als redelijk bekwame en redelijk handelende hulpverleningsinstantie respectievelijk hulpverlener.

Na de vechtscheiding tussen appellant en zijn ex-echtgenote zijn de drie kinderen van appellant onder toezicht gesteld van Leger des Heils Jeugdzorg & Reclassering (LJ&R). Het hoofdverblijf van de kinderen ligt thans bij de moeder. Om tot een beperkte omgangsregeling tussen de vader en zijn kinderen te komen, heeft de Rechtbank Zutphen (kinderrechter) de kinderen onder toezicht gesteld van Stichting Bureaus Jeugdzorg Gelderland, die de uitvoering daarvan overdroegen aan LJ&R. Bij appellant groeit in de loop der tijd het idee dat sprake is van partijdigheid van LJ&R in het nadeel van appellant en in het voordeel van zijn ex-echtgenote. Appellant heeft daarom een aantal formele klachten ingediend bij LJ&R, waarna de gezinsvoogd de kinderen heeft geadviseerd niet mee te werken aan de door de rechter vastgestelde omgangsregeling. Verscheidene rechtszaken over wijzigingen van de omgangsregeling volgen. Appellant heeft in deze procedure in eerste aanleg verzocht om voor recht te verklaren dat LJ&R jegens hem aansprakelijk is voor het feit dat hij gedurende een lange periode geen contact heeft kunnen hebben met zijn kinderen en tevens voor de materiële en immateriële schade die hij als gevolg hiervan heeft geleden. De immateriële schade begroot hij primair abstract op € 16.000.

De rechtbank heeft enkel voor recht verklaard dat LJ&R tegenover appellant aansprakelijk is voor het feit dat hij een aantal procedures heeft moeten aanspannen, namelijk een kortgedingprocedure, een procedure bij het Hof Arnhem en de klachtenprocedures bij LJ&R en bij de Nationale ombudsman. Het hof oordeelt dat op grond van artikel 6:162 BW moet worden beoordeeld of LJ&R onrechtmatig heeft gehandeld ten opzichte van appellant. Er moet onderzocht worden of LJ&R en de aan haar verbonden medewerkers hebben gehandeld in

overeenstemming met hetgeen in het maatschappelijk verkeer betaamt. Hiervoor geldt de maatstaf van de zorgvuldigheid die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot (hulpverlener) mag worden verwacht bij de uitvoering van de ondertoezichtstelling van de kinderen. In dat verband komt aan LJ&R en haar medewerkers een zekere beoordelingsruimte toe bij de uitoefening van hun taken. Het hof onderzoekt vervolgens de gedragingen van LJ&R die volgens appellant onrechtmatig zijn geweest. Het hof komt tot de conclusie dat er geen sprake is geweest van onrechtmatig handelen van LJ&R en haar medewerkers. Zij hebben gehandeld als een redelijk bekwame en redelijk handelende hulpverleningsinstantie respectievelijk hulpverlener. LJ&R heeft niet onverkort partij gekozen voor de ex-echtgenote van appellant en heeft dit doen blijken door ook de positieve zijden van het optreden van appellant aan de kinderen te belichten. De keuzes van LJ&R zijn telkens vanuit het belang van de kinderen verantwoord te achten en vallen onder de beoordelingsruimte die LJ&R bij de uitoefening van haar taken toekomt. Aan die beoordelingsruimte is inherent dat op bepaalde punten ook andere keuzes mogelijk waren geweest. Het hof wijst het verzoek tot schadevergoeding af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1248

Zaaknummer: 200.163.279/01

Rechters: B.J.H. Hofstee, J.D.S.L. Bosch en J. Smit

Advocaten: M.G.T. Uphus en I.M.C.A. Reinders Folmer

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Werkgeversaansprakelijkheid, causaal verband burn-out en arbeidsconflict? Verzoek voor recht te verklaren dat sprake is van een causaal verband tussen ongeval en cognitieve beperkingen van eiseres, afgewezen. Gelet op deskundigenrapport was het arbeidsconflict met haar werkgever voor eiseres een dusdanig stresserende factor dat niet kan worden aangenomen dat er in de hypothetische situatie zonder ongeval sprake zou zijn van een burn-out van maximaal drie maanden.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-01-2018

Zaaknummer: 6346387 EA VERZ 17-873

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verklaring voor recht dat klachten van verzoeker kunnen worden toegerekend aan het verkeersongeval, afgewezen. Meer informatie van een deskundige nodig, nu een van de twee symptoomvaliditeitstests mogelijk is beïnvloed door suboptimale inzet verzoeker en zodoende te weinig betrouwbare informatie verschaft.

Verzoeker is op 4 januari 2012 als voetganger aangereden door een auto. Achmea, de verzekeringsmaatschappij van de bestuurder, heeft aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend. In geschil is of de klachten van verzoeker, met name de door hem gestelde cognitieve klachten, daadwerkelijk bestaan en zo ja, of zij ook daadwerkelijk het gevolg zijn van het ongeval. Partijen hebben een deskundige ingeschakeld die hier onderzoek naar heeft verricht. De testresultaten van dit onderzoek zijn echter niet betrouwbaar. Met name bij de tweede symptoomvaliditeitstest heeft de deskundige het vermoeden dat wellicht sprake is van een suboptimale inzet van verzoeker. De test gaf namelijk niet veel afwijkingen aan van het 'normale' patroon van iemand van verzoekers leeftijd, maar werd wel erg traag uitgevoerd door verzoeker.

Verzoeker verzoekt een verklaring voor recht dat hij door het hem overkomen ongeval licht schedel-/hersenletsel heeft opgelopen. Dit is al eerder in de procedure vastgesteld en de rechtbank geeft deze verklaring voor recht dan ook af. Verder verzoekt verzoeker een verklaring voor recht dat zijn klachten toegerekend moeten worden aan het hem overkomen ongeval en dat Achmea alle schade die is ontstaan en nog zal ontstaan vanwege deze klachten, moet vergoeden. De rechtbank wijst dit verzoek af, nu de deskundige heeft geconcludeerd dat de resultaten van zijn onderzoek geen betrouwbaar beeld lijken te geven van de capaciteiten van verzoeker op cognitief gebied. De rechtbank oordeelt dat zij bij de huidige stand van zaken niet in staat is om een definitieve beslissing te nemen ten aanzien van het bestaan van de klachten van verzoeker. Om duidelijkheid te krijgen over de klachten van verzoeker en over het eventuele causale verband dat bestaat tussen die klachten en het ongeval, is meer informatie van een deskundige nodig.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 16-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:165

Zaaknummer: C/05/327104 / HZ RK 17-53

Rechters: J.A.M. Strens-Meulemeester

Advocaten: J.F. Schultz en M.T. Spronck

RECHTSPRAAK

***Strafrecht. Veroordeling voor overval in vereniging bij Aldi. Toewijzing
€ 2.000 aan immateriële schadevergoeding per slachtoffer
(werknemers Aldi).***

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:372

Zaaknummer: 23-003193-15

Rechters: M.J.A. Duker, F.M.D. Aardema en C.N. Dalebout

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Conclusies uit neurologisch rapport onvoldoende onderbouwd door deskundigen, aangezien ook indicaties aanwezig waren die een andere conclusie rechtvaardigden. Deskundigenbericht bindt de partijen niet.

Op 4 april 2003 is de bestuurder van een bij Allianz verzekerde auto in een slip geraakt en tegen een boom tot stilstand gekomen. Bij het ongeval zijn twee van de zes inzittenden om het leven gekomen en zijn de andere vier personen, waaronder verzoekster, ernstig gewond geraakt. Verzoekster was destijds 14 jaar oud. Allianz heeft jegens verzoekster de volledige aansprakelijkheid voor het ongeval erkend. Op gezamenlijk verzoek van partijen heeft Persoon 1 een neurologische expertise naar de ongevalsgerelateerde klachten en beperkingen van verzoekster uitgevoerd. Persoon 1 heeft hierbij gebruik gemaakt van een hulponderzoek door de neuropsycholoog Persoon 2. Allianz heeft naar aanleiding van het rapport van Persoon 2 een onafhankelijke neuroloog ingeschakeld om het rapport van Persoon 2 te beoordelen.

In deze procedure verzoekt verzoekster om te bepalen dat het rapport van Persoon 1 en de door Persoon 1 ingeschakelde neuropsycholoog Persoon 2 als uitgangspunt voor de verdere regeling van de zaak van verzoekster dient te worden gebruikt. De vraag over de gebondenheid van partijen aan de inhoud van de rapporten van Persoon 1 en Persoon 2 houdt partijen verdeeld.

De rechtbank overweegt allereerst dat als uitgangspunt geldt dat partijen in beginsel gebonden zijn aan een deskundigenbericht dat op hun gezamenlijk verzoek is uitgebracht, tenzij er zwaarwegende en steekhoudende bezwaren bestaan tegen dit bericht. Allianz stelt dat de rapporten van Persoon 1 en Persoon 2 niet aan de eisen van consistentie, inzichtelijkheid en logica voldoen. Persoon 1 heeft de conclusie van Persoon 2 dat bij verzoekster sprake is van cognitieve stoornissen als concentratie-, aandacht- en inprentingsstoornissen in haar deskundigenbericht overgenomen zonder aandacht te besteden aan de betrouwbaarheid van de resultaten van het onderzoek van Persoon 2. Bij de aanvulling van het rapport door Persoon 1, heeft zij haar conclusie gehandhaafd. De rechtbank overweegt dat er ook observaties waren die een andere conclusie hadden kunnen rechtvaardigen en dat de conclusies uit het rapport

van Persoon 1 en Persoon 2 onvoldoende onderbouwd zijn. De verzoeken van verzoekster worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:9799

Zaaknummer: C/10/530852 / HA RK 17-619

Rechters: W.J. van den Bergh

Advocaten: W.H.M.J. Pelckmans en H.A. Kragt

RECHTSPRAAK

Rapport van eerder ingeschakelde deskundige voldoet niet aan de eisen van consistentie, inzichtelijkheid en logica, omdat opgenomen beperkingen niet volgen uit bevindingen bij het onderzoek. Benoeming verzekeringsdeskundige.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6807

Zaaknummer: C/16/380685 / HA ZA 14-885

Rechters: P. Krepel

Advocaten: A.H. Blok en B. Holthuis

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor diefstal met geweld. Onder andere een taser gebruikt zodat slachtoffer zijn pakketje zou afstaan. Toewijzing € 500,- immateriële schadevergoeding aan slachtoffer, dat sinds de gebeurtenis psychische klachten en concentratieproblemen ondervindt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:16290

Zaaknummer: 09/819284-16

Rechters: E.M.M. Engbers, C.F. Mewe en M.C. Bruining

Advocaten: A.D. Kloosterman

Wetsartikelen: 311 Sr, 312 Sr en 416 Sr

RECHTSPRAAK

werkgever/werknemer

Is werkgever aansprakelijk voor schade van werknemer bij wie maligne mesotheliom (ontstaan door asbest) is geconstateerd? Hof ziet aanleiding meervoudige comparitie van partijen te gelasten; doel is beproeven van een minnelijke regeling of de doorwijzing naar mediation.

Het hof ziet aanleiding om een meervoudige comparitie van partijen te gelasten. Het doel is het beproeven van een minnelijke regeling of de doorwijzing naar mediation. Voorts kan de comparitie worden benut om informatie uit te wisselen en om eventuele instructies met betrekking tot de zaak te geven. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2016:5227

Zaaknummer: 200.200.077/01

Rechters: C.E.L.M. der Smeenk-van Weijden, J.M. Brandenburg en M.A. Wakebe

Advocaten: P.J. Klein Gunnewiek en R.F. Ruers

Wetsartikelen: 6:107 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aanrijding tussen gemotoriseerde en ongemotoriseerde verkeersdeelnemer. Toedracht van het ongeval staat niet vast, maar rechtbank ziet niettemin aanleiding om een oordeel te vellen over de aansprakelijkheid op grond van de zich in het dossier bevindende stukken. Beroep op overmacht in het kader van de reflexwerking van artikel 185 WVV afgewezen. Rechtbank komt tot een causale verdeling van 50%-50%.

Op 2 maart 2015 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden bij een kruising in Haarlem. Verzoeker reed, met zijn echtgenote achterop, op een motor. Een jeep stond op de kruising voorgesorteerd om linksaf te slaan. Verzoeker besloot, vanuit stilstand, de jeep rechts te passeren. Op hetzelfde moment kwam verweerder op het fietspad rechts van verzoeker uit de tegengestelde richting fietsen. Verzoeker en verweerder zijn door de aanraking die daarop volgde beiden ten val gekomen. Verweerder heeft nauwelijks letsel opgelopen. Verzoeker daarentegen is enige tijd buiten bewustzijn geweest en heeft bij de val letsel opgelopen, waaronder wervelfracturen en een breuk in de schouderkop.

Verzoeker verzoekt de rechtbank voor recht te verklaren dat verweerder is gehouden tot volledige vergoeding van de door verzoeker geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade ten gevolge van het ongeval, althans een door de rechtbank te bepalen percentage daarvan. Nu het gaat om een verkeersongeval tussen een gemotoriseerde en een ongemotoriseerde verkeersdeelnemer, acht de rechtbank artikel 6:162 BW van toepassing, waarbij geldt dat artikel 185 WVV reflexwerking heeft. De reflexwerking houdt in dat bij een aanrijding tussen een motorrijtuig en een fietser, waarbij schade aan (de bestuurder van) het motorrijtuig ontstaat, de schade, ook als de fietser schuld heeft aan de aanrijding, in beginsel voor een gedeelte voor rekening blijft van de bestuurder/eigenaar van het motorrijtuig, behalve als sprake is van overmacht aan de zijde van de bestuurder van het motorrijtuig. Voor welk gedeelte hangt af van de causaliteitsafweging en eventuele billijkheidscorrectie die in het kader van artikel 6:101 BW dient te worden gemaakt. Verzoeker stelt primair dat sprake is van overmacht aan zijn zijde, zodat verweerder de volledige schade moet vergoeden. Volgens

verzoeker valt hem rechtens geen enkel verwijt te maken. Hij had de situatie beoordeeld en de jeep ontnam hem het zicht, waardoor hij verweerder niet heeft zien aankomen. De rechtbank stelt voorop dat een beroep op overmacht alleen kan slagen als de bestuurder van het motorrijtuig rechtens geen enkel verwijt kan worden gemaakt. Het ongeval moet uitsluitend te wijten zijn aan fouten van de andere verkeersdeelnemer, welke fouten zo onwaarschijnlijk moeten zijn dat de bestuurder met die mogelijkheid geen rekening hoefde te houden. De rechtbank oordeelt dat het beroep van verzoeker op overmacht niet kan slagen. Verzoeker heeft de voor hem stilstaande jeep rechts gepasseerd op een drukke kruising, waar in beginsel onvoldoende ruimte is voor een inhaalmanoeuvre. Verzoeker heeft er niet aan gedacht dat recht achter de jeep verkeer aan zou kunnen komen en heeft zodoende verweerder niet zien aankomen. Toch besloot verzoeker niet achter de jeep te wachten tot de weg voor hem vrij was, maar deze in te halen. Daarmee heeft verzoeker, naar het oordeel van de rechtbank, een risico genomen en verwijtbaar gehandeld. Dat verweerder, zoals hij ook heeft erkend, ook een verkeersfout heeft begaan door in de tegengestelde richting over een fietspad te rijden, maakt dat niet anders. Dit gedrag was naar het oordeel van de rechtbank niet zo onwaarschijnlijk dat verzoeker daarmee bij het bepalen van zijn verkeersgedrag geen rekening hoefde te houden. Subsidiair stelt verzoeker dat de fouten van verweerder zodanig hebben bijgedragen aan het ontstaan van het ongeval dat op verweerder een vergoedingsplicht van 100 procent rust. Naar het oordeel van de rechtbank hebben beide partijen echter een verkeersfout gemaakt: verzoeker heeft rechts ingehaald, verweerder fietste in tegengestelde richting. Volgens de rechtbank hebben beide gedragingen in gelijke mate (50 procent) bijgedragen aan het ontstaan van de schade. Meer subsidiair is verzoeker van mening dat de billijkheidscorrectie in het kader van artikel 6:101 BW tot een vergoedingsplicht van 100 procent moet leiden, nu verzoeker zeer ernstig letsel heeft opgelopen en zijn schade niet verzekerd is. De rechtbank ziet echter geen aanleiding om de billijkheidscorrectie toe te passen op de vastgestelde causale verdeling (50 procent-50 procent). De rechtbank verklaart voor recht dat verweerder gehouden is 50 procent van de door verzoeker ten gevolge van het ongeval geleden en te lijden schade te vergoeden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 21-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:11535

Zaaknummer: C/15/242151/HA RK 16-72

Rechters: J. Blokland

Advocaten: M.T. Spronck en D.C.A. van den Dungen

Wetsartikelen: 185 WvW, 6:162 BW, 6:101 BW, 1019w Rv en 1019cc Rv